ИЗЛИЗА ОТ 1900 ГОДИНА

ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК

ПАТРИАРШЕСКА КАТЕДРАЛА СВ. АЛЕКСАНДЪР НЕВСКИ

БЪЛГАРСКА ПАТРИАРШИЯ СВЕТИ СИНОД

ОФИЦИАЛНО ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА – БЪЛГАРСКА ПАТРИАРШИЯ

ГОДИНА CXXVII, Брой 16 | СОФИЯ, 1-15 септември 2026 г. | Цена 0,50 €

ОЩЕ В БРОЯ:

Патриаршеско благословение за начало на новата Църковна година

Стр. 2

Из живота на епархиите

Стр. 3

Патриаршеската катедрала „Св. Александър Невски“ отбеляза своя летен храмов празник

На **30 август** Православната църква чества празника Пренасяне мощите на св. Александър Невски от руския град Владимир в Санкт Петербург през XVIII век. В този ден ПКСХП „Св. Александър Невски“ отбеляза своя летен храмов празник с патриаршеска света Литургия.

Негово Светейшество Българският патриарх и Софийски митрополит Даниил възглави богослужението, а заедно с него съслужиха: Техни Преосвещенства Мелнишкият епископ Герасим – главен секретар на Светия Синод, Браницкият епископ Йоан – първи викарий на Софийския митрополит, Велбъждският епископ Исаак – втори викарий на Софийския митрополит, ставрофорен иконом Нелуц Опря – представител на Румънския патриарх у нас, ставрофорен иконом Кирил Дидов – духовен надзорник на Софийска епархия, храмовото духовенство, столични свещеници и протодяконите Иван Петков и Деян Коруноски.

Изпълнена с боголюбив народ, катедралата тържествуваше с вълнуващото изпълнение на катедралния хор под диригентството на доц. д-р Георги Еленков и от многобройните молитви на вярващите, възнесени в този ден. В края на богослужението мнозина от присъстващите се бяха подготвили и се причастиха със светите Тайни.

В своето празнично слово патриарх Даниил изтъкна живота и делото на свети Александър Невски. Той предложи размисли за подвига и благодатния живот на светия княз, подчертавайки неговата непоколебимост и пълното му упование в Божия промисъл, които са пример за всяка християнска душа.

Празникът завърши с многолетствие за Българския патриарх, за Светия Синод и за всички православни християни, които днес в радост и благоговение почетоха паметта на светия Божи угодник.

Весела ИГНАТОВА

ПРАВОСЛАВИЕТО ПО СВЕТА

Грузия – жребият на Пресвета Богородица

Икона с 13-те отци

Продължение от бр. 13

Двама от учениците на преподобният *Йоан Зедазнийски* били удостоени с епископско достойнство **– свещеномъченик Авив Некрески и свети Иесей (Исе) Цилкански**. По Божията воля те първи се отделят от братството на 13-те.

Католикос Картли Евлавий (вероятно, Евлагий I, 30-те години на шести век) предложил на Събора на Грузинските архиереи да изберат за вакантните катедри на Цилканска и Некреска епархия епископи измежду учениците на преподобни Йоан. Тъй като всички сирийски отци били равни по достойнство и благочестие, католикосът и архиереите решили да се качат на планината Зедазени и да изберат тези, които в този момент служат света Литургия. Служещи в този ден били йеромонах Авив (свещеномъченик Авив Некрески) и йеродякон Иесей, които съответно били поставени на Некреската и на Цилканската епископски катедри.

Когато свети Иесей (Исе) Цилкански отишъл в своята епархия, видял, че езическите обреди и вярвания са широко разпространени и вкоренени сред неговите пасоми. Започнал ревностно да служи и да проповядва и в най-отдалечените и труднодостъпни селища и по думите на житиеписеца, след известно време в епархията не останал нито един човек, който да не познавал основните истини на християнската вяра.

На стр. 4-5

БПЦ ЗАД ГРАНИЦА

За градинарите, изградили храма в Будапеща и паметта

Разговор със ставрофорен иконом Танчо Янчев

Повече от 100 години българската общност в Унгария пази своята вяра, език и култура около храма „Св. св. Кирил и Методий“ в Будапеща, който е истински „кораб на спасението“ за нашите сънародници зад граница. Вече повече от век на неговия капитански мостик стоят забележителни и всеотдайни духовници. Началото поставя архимандрит Борис (Разумов) – бъдещият Невроколски митрополит, който вдъхновява българската емиграция и полага основния камък на храма „Св. св. Кирил и Методий“ в унгарската столица. Днес негов достоен приемник е ставрофорен иконом Танчо Янчев, който от години обгрижва родното паство там.

На стр. 6-7

Патриаршеско благословение за начало на новата Църковна година

На **1 септември**, Начало на Индикта – Църковната нова година, Негово Светейшество Софийският митрополит и Български патриарх Даниил възглави светата Литургия в митрополитския столичен храм „Св. вмчца Неделя“.

В съслужение бяха Техни Преосвещенства Браницкият епископ Йоан – първи викарий на Софийския митрополит, Велбъждският епископ Исаак – втори викарий на Софийския митрополит, храмовото духовенство, свещеник Джон Милър (от Българската източноправославна епархия в САЩ, Канада и Австралия), както и протодякон Иван Петков, дяконите Юлиян Периклиев, Васил Груев и Христо Христов.

Песнопенията бяха изпълнени от мъжкия хор на „Св. вмчца Неделя“ под диригентството на проф. д-р Мирослав Попсавов.

В края на богослужението Негово Светейшество произнесе слово, в което отбеляза:

Ваши Преосвещенства, Всечестни отци, Обични в Господа братя и сестри,

В първия ден на месец септември, в началото на новата Църковна година, в богослужебните събрания ние си припомняме благодатните слова, с които нашият Господ и Спасител Исус Христос възвести настъпването в света на „*благоприятната Господня година*“ (Лук. 4:19). Господ дойде сред нас и благовести на бедните по дух царството небесно; даде изцеление на онези, които имат съкрушени сърца; освободи от греховете каещите се; отвори очите и умовете на верните да виждаме с духовното ни зрение въплътения и възкръснал от мъртвите наш Цар и Бог – Христос, за да не се поклащат нозете ни към грешни дела, (срв. Пс. 15:8); донесе ни живот и то живот „*в изобилие*“ (Йоан 10:10). Съвременниците на Христа, и най-вече преките Му ученици, виждайки делата Му и изследвайки живота Му според Свещеното Писание, прозрели божественото величие на богочовешката личност на своя Учител и се удостоили да видят с телесните си очи Неговата небесна слава – слава като на Единороден от Отца (срв. Йоан 1:14).

Две хиляди двадесет и шест години след Раждането на Спасителя, ние, съвременните българи, също така имаме възможност да виждаме неизречимата Христова слава, която Господ даде на учениците Си, те, от своя страна, на своите приемници и така до днес. През есента на миналата и пролетта на настоящата година всички българи имахме възможността да се запознаем, да видим на телевизионния екран толкова живо и реалистично изобразен животът на един от най-почитаните съвременни светци на Православната църква – свети Паисий Светогорец. Видяхме как чрез вярата на един човек, неговото смирение, любовта му към Бога и човеците той стана обител, жилище на Светата Троица! Как чрез борбата с егоизма, претърпяването на скърбите, постоянството в молитвата, във физически и здравословно слабия човек се проявява Божията крепка сила, как у неукия според света човек се разкрива Божията премъдрост. Днес има живи очевидци на неговата прозорливост, крепкост във вярата и благодатни молитви – неизбродимо множество човеци са докоснати от Бога, от Божията благодат чрез този кротък човек. И ние станахме свидетели макар на една малка, но неподправена, истинска част от неговия духовен опит – свидетели на същата онази Христова слава, проявена в Божия човек, каквато виждали съвременниците на земния живот на Христа, защото Господ бе казал: „*славата, която Ми бе дал, Аз дадох тям*“ (Йоан 17:22) и още: „*който вярва в Мене, делата, що Аз върша и той ще върши и по-големи от тях ще върши*“ (Йоан 14:12).

В нашата Софийска епархия имахме възможността да се докоснем и да станем съпричастни на освещаващата сила на Божията благодат и чрез поклонението на други православни светци и светини – свети Гавриил Ургебадзе, също наш съвременник, свети Йоан Руски и свети Давид Евбейски, свети Лазар Български, и да общуваме с непосредствените очевидци на делата на тези светци, които, макар и да са отминали от този свят, но винаги присъстват сред нас чрез своите облагодатени души, покриващи ни с техните молитви пред Бога.

А нима не беше велика Божията милост, която се засвидетелства пред нас чрез гостуването в страната на Иверската Хавайска мироточива икона на Божията Майка? Станахме очевидци на проявата на Божията сила в не по-малка степен от съвременниците на Господа преди две хиляди години. Чудото на мироточенето, което се извършваше пред очите ни, е не по-малко дивно от чудото с благославянето и умножаването на хлябовете, с което Господ нахрани над пет хиляди души с пет хляба и две риби! Стотици хиляди у нас се нахраниха и подкрепиха душите си с духовната храна на Божията благодат и отнесоха в домовете си живо свидетелство от това чудо – малка иконка и памуче, докоснати до Пресветия мироточив лик на Света Богородица. Сред вярващите навред се засвидетелства едно умиротворение, едно спонтанно сърдечно славословие към Бога за Неговата велика милост, установиха се случаи на изцеление от различни телесни и душевни недъзи.

Всичко това идва да ни покаже, че Христовите слова за настъпването на благоприятна Господня година – благоприятното време за покаяние и принасяне достойни плодове на покаяние за спасение, се отнасят и са приложими за всички нас! И това, разбира се, е видно не само от изброените случаи на посещение сред нас на прочути Православни светини. През изминалата година пред нас се разкри в по-голяма дълбочина и обстоятелственост животът и подвизите във вярата на редица наши неотдавнашни съвременници. В Софийска епархия се състояха представяния на: книгата на Неврокопска митрополия за приснопаметния Неврокопски митрополит Натанаил, който имаше истински по Бога живот, чужд на всяко лукавство; книгата на Видинска митрополия за двамата видински духовници – йеромонах Паладий и свещеник Никола Милеков, пострадали от атеистичния режим; филма за прот. Евстати Янков – „Чудотворецът от Чепеларе“, който също се излъчи по Българската национална телевизия.

За всички тези събития ние вседушевно прославяме Бога и благодарим на всички, които допринесоха за осъществяването им – Св. Синод, съответните митрополии и институции с техните ръководители и служители, Поместните църкви, митрополии и делегации, които придружаваха посетилите ни светини, служителите и сътрудниците в Софийска митрополия и не на последно място, разбира се, всички вас – православните християни, които с голямо почитание откликвахте и засвидетелствахте вашата любов към Бога и Неговите светии!

Разбира се, пред нас е жив споменът и за нашите бележити предшественици – Българските патриарси Максим и Неофит, смирения игумен на Зографската света обител – схиархимандрит Амвросий, безсребреника дарител – дядо Добри Добрев и още много други наши доскорошни съвременници – искрени служители и приятели на Господ Исус Христос, които са верни свидетели и съпричастници на Неговата нетварна слава и благодат.

Следователно и ние днес можем да кажем заедно с апостола, че сме заобиколени от такъв голям облак свидетели – доскорошни наши съвременници, които, макар да са живели като нас в света, в живота им се проявява нещо, което не е от този свят – силата Христова да се отвръщат от всяка лъжа и лицемерие и да живеят с истината и то не както всеки един от тях разбира истината за себе си, индивидуалистично, а в единството и живота на Църквата. Затова, както днес, в първия ден на месец септември, началото на новата Църковна година, празнуваме паметта на множество светци, и както с такъв обилен плод на святост е изпълнен календарът през цялата година, можем с увереност да кажем, че такива примери на познати нам човеци, докрай завършили живота си в покаяние и свят живот, имаме и в нашето близко минало. Човеци, живели в различно време – време на войни, време на убийства, на политически превратности, време на неверие и гонения, на кризи, лъжи, корупция, развращение, но които през целия си живот до края са опазили вярата си. И именно защото най-важното нещо, от което са се ръководили в своя живот, е било как стоят пред Небесния Цар, затова са се подготвили да бъдат и достойни небесни граждани. Така са оползотворявали времето на всяка година от своя живот до последния си дъх.

В това се заключават и нашите надежди в началото на новото църковно новолетие, че с времето, което Господ отваря пред нас, Той ни отваря и дверите, възможността за покаяние, възможността да се обновява и утвърждава вярата ни, да укрепваме в любовта към Бога и ближните и тази любов да се проявява в мислите, желанията и постъпките ни, да се отвръщаме от злините си, да се лекуват немощите ни, да укрепва молитвата ни, да придобиваме благодат. Господ затова дойде и така ни възвести настъпването на благоприятната Господня година с Неговото въплъщение и прославяне! Нека Той да ни помага в придобиването на всичко това!

По молитвите на Пресветата наша Владичица Богородица и Приснодева Мария, на празнуваните днес светии и на всички светци, Господ да направи настъпващата нова Църковна година благоприятна за нашето спасение!

Митрополитски катедрален храм „Св. вмчца Неделя“, 1 септември 2026 г.

ИЗ ЖИВОТА НА БПЦ-БП

Храмов празник с Архиерейска св. литургия в с. Черни връх

На **1 септември**, когато светата Православна църква отбелязва началото на Църковната нова година – Началото на Индикта, и чества паметта на преподобни Симеон Стълпник, в храм „Св. Симеон Стълпник“ в село Черни връх, Бургаска духовна околия, тържествено бе отбелязан храмовият празник.

Архиерейската света литургия бе възглавена от Негово Високопреосвещенство Сливенския митрополит Арсений в съслужение с архимандрит Стефан – епархийски духовен надзорник, ставрофорен иконом Николай Димитров – старши епархийски съветник, ставрофорен иконом Емилиан Михайлов – председател на храма, архидякон Вартоломей и архидякон Поликарп.

Песнопенията бяха изпълнени от г-н Александър Учиков и г-н Тодор Тодоров.

На светата Литургия присъстваха кметът на село Черни връх г-н Тодор Щерев и жители на населеното място, дошли да участват в общата молитва и да почетат храмовия празник.

В края на богослужението митрополит Арсений се обърна към духовенството и богомолния народ с архипастирско слово, посветено на духовния смисъл на Църковната нова година и на паметта на преподобни Симеон Стълпник.

Владиката припомни старозаветните свидетелства за освещаването на времето и ги свърза

с евангелското четиво за началото на Индикта и думите на Господ Иисус Христос: „*Дух Господен е върху Мене... да проповядвам благоприятната Господня година*“ (Лука 4:18-19). Негово Високопреосвещенство подчерта, че началото на Църковната нова година е призив към духовно обновление и живот в Христа, изпълнен с молитва, покаяние, милосърдие и любов към ближния. В словото си той припомни и житието на небесния покровител на храма – преподобни Симеон Стълпник.

Митрополит Арсений поздрави духовенството, църковното настоятелство, кмета и жителите на село Черни връх с храмовия празник и началото на Църковната нова година и отправи архипастирски благослов към всички присъстващи.

По повод празника Негово Високопреосвещенство подари на кмета икона на Пресвета Богородица, а на присъстващите бяха раздадени екземпляри от най-новото синодално издание на Библията.

Владиката припомни и историята на храма, свързана с българската царска династия. След раждането на Негово Величество Симеон II на 16 юни 1937 г. е изграден храмът в чест на преп. Симеон Стълпник, небесен покровител на престолонаследника.

След светата Литургия в двора на храма бе извършен архиерейски водосвет. Празникът завърши с поздрав от децата от детската градина в село Черни връх.

Сливенска света митрополия

IN MEMORIAM

Заупокойна св. литургия и опело на ст. ик. Марин Божков

На **27 август** в храм „Св. преп. Параскева“ в гр. Троян беше отслужена Заупокойна св. литургия и се извърши опелото и погребението на ставрофорен свещеноиконом Марин Божков, дългогодишен свещенослужител и архиерейски наместник на Троянска духовна околия.

С благословението на Негово Високопреосвещенство Ловчанския митрополит Гавриил, който отсъстваше по уважителна причина, Заупокойната св. литургия и чинопоследованието на опелото бяха възглавени от Негово Преосвещенство Драговитийския епископ Василий, игумен на Троянската св. обител и духовници от Ловчанска епархия и цялата страна. На богослужението присъства и архимандрит Гавриил – игумен на Зографската св. обител „Св. вмчк Георги“, където през последните близо три години редовно служеше отец Марин.

Храмът беше изпълнен с богомолен народ, дошъл да отдаде молитвена почит на покойния отец Марин.

Слова произнесоха епископ Василий и прот. Войден Божков, архиерейски наместник на Троянска духовна околия.

След като духовниците и присъстващите се сбогуваха с упокоилия се, ковчегът с тялото му бе внесен в св. Олтар, а погребението беше в църковния двор.

Новопреставилият се свещеник е роден е на 22 октомври 1966 г. в гр. Троян в православно семейство. Учи в Черепишката духовна семинария в периода 1987 – 1988 г. Завършва Софийската духовна академия през 1993 г. (днес – Богословски факултет при Софийския университет „Св. Климент Охридски“).

Ръкоположен е за дякон и впоследствие за свещеник през септември 1990 г. Председател на храм „Св. Петка Параскева“, гр. Троян, е от януари 1991 г. Встъпва в длъжност като архиерейски наместник на Троянска духовна околия през 2005 г., чиито длъжности изпълнява до 2023 г. Като енорийски свещеник се грижи за повереното му паство в различни части и храмове на Троянска духовна околия до последен дъх. В последните три години от земния си път служи и в Зографския славянобългарски манастир „Св. Великомъченик Георги Зограф“.

През всичките 36 години служба на Бога, отец Марин беше инициативен духовник и обществена личност с огромни заслуги за възстановяването на храмовете и духовния православен живот в Троянска духовна околия.

Нека Всемилостивият Бог да го всели в Своите двори за вечна небесна Нему служба и Господня слава! Бог да го прости!

Ловчанска света митрополия

Опело и погребение на свещеник Ангел Ангелов

На **18 август** с благословението на Негово Високопреосвещенство Пловдивския митрополит Николай, Смолянският епископ Висарион – втори викарий на митрополита, отслужи заупокойното последование на опелото над новопреставления свещеник Ангел Ангелов в храм „Св. св. Кирил и Методий“ в село Ведраре.

В съслужение с епископа бяха свещеноиконом Марко Марков – архиерейски наместник на Карловска духовна околия и свещеници от духовната околия.

Негово Преосвещенство епископ Висарион се обърна към опечаленото събрание и определи кончината на енорийския свещеник като загуба на епархийската ни Църква, загуба на скъп съработник на Божията нива, изразявайки съболезнования от името на епархийския архиерей митрополит Николай.

След като близките се простиха за последен път с отеца, се изпълни чинът, полагащ се при погребение на духовник. Свещеници понесоха ковчега с тялото и го внесоха в св. Олтар. Така за последен път упокоилият се свещеник премина през царските двери и се отправи към гробното място, където бе положен за вечен и блажен покой.

Траурен камбанен звън се разнесе и възкресният тропар „Христос възкръсна от мъртвите …“ прозвуча като утеха за скърбящите и заедно с това напомни за надеждата на всички християни – бъдещото благодатно Христово царство.

Свещеник Ангел Ангелов е роден на 2 юли 1946 г. Основното си образование е завършил в село Бегунци. Ръкоположен е за свещеник от приснопаметния Пловдивски митрополит Арсений на 11 ноември 2000 г. в храм „Св. архангел Михаил“ в село Мраченик.

През годините отец Ангел е служил в енориите на храмовете „Св. св. Кирил и Методий“ в село Ведраре и „Св. архангел Михаил“ в село Горни Домлян. Има трима сина, внуци и правнуци.

Бог да го прости и всели в селенията на праведните!

Пловдивска света митрополия

ПРАВОСЛАВИЕТО ПО СВЕТА

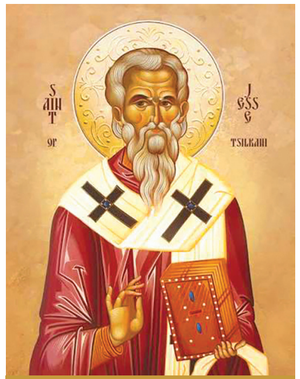
Грузия – жребият на Пресвета Богородица

От стр. 1

В изпълнение на заръката на Пресвета Богородица към свети Йоан всеки от учениците му да основе свой манастир, с името на свети Иесей се свързва основаването на манастира Цилкани. В него се намира църквата „Пресвета Богородица“, построена от Бакар I (50-60-е г. IV в.), сина на свети цар Милиан.

Свети Иесей притежавал дар на чудотворство. Счита се, че именно той по чудесен начин е създал канала, водещ от река Ксани към Цилкани. И в двете редакции на „Житията на преподобните Шио и Евагрий“ се описва как преподобни Йоан, като искал да разбере какви духовни висоти са достигнали неговите ученици преподобни Шио и свети Иесей, осенил с кръст чаша с вино, повдигнал я и я пуснал – чашата останала да виси във въздуха. После светецът се обърнал към свети Шио и казал, че трябва да благодари на Бога за това чудо. Преподобни Шио сипал в дланта си горещи въглени, сложил върху тях тамян и започнал да кади. Свети Иесей слязъл към р. Ксани, потопил своя жезъл във водата и в името на Пресвета Богородица и Христа, заповядал на реката да го последва. Отец Иесей отишъл до цилканската църква „Пресвета Богородица“ и заповядал на водата да тече както ѝ е определено и

Икона на Свети Иесей (Исе) Цилкански

водните потоци опасали църквата. Ручеят, появил се според преданието при това чудо, и до сега тече в близост до храма.

Като благоустроил своята епархия, свети Иесей проповядвал по Северен Кавказ, сред осетинците и други планински народи. Като узнал по откровение свише момента на своята кончина, той събрал паството си и клира, преподал им духовно наставление, причастил се и на 18 август починал. Мощите на преподобния били положени между олтара и жертвеника в църквата „Пресвета Богородица“ в Цилкани. Към лика на светиите е причислен още от древност. Изобразява се на иконите с епископска митра, но без кръст – и по това се отличава от изображението на другия от 13-те сирийски отци, удостоен в епископски сан – свети Авив Некрески.

Вторият от учениците на свети Йоан Зедазнийски, който получава архиерейско служение, е свети свещеномъченик Абибос (Авив) Некрески. За свети Авив се знае, че е живял в Сирия и бил ученик на свети Йоан. Бил сред 12-те избраници да последва своя учител в далечната страна Иверия, за да укрепи християнската вяра по тези земи. Известно време живял с всички сирийски отци на планината Зедазени, пребивавайки в пост и молитва. В онези години Некреската епархия била без предстоятел. По молба на грузинския цар Парсман VI и католикос Евлавий, Авив приема епископски сан, поема катедрата на град Некреси в Алазанската долина и става игумен на манастира Некреси.

По това време, възползвайки се от вътрешните вълнения в Кахетия, Хозрой Нушърван (531-579 г.), син на персийския шах Кобад I, свалил владетелите на Кахетия и Алазанските области, разширил властта си до Картли, поставил там свой сатрап и наложил данък на покорените области. Огнепоклонниците персийци унищожили всичко християнско в превзетата страна, като разпространили зороастризма и издигнали храмове на култа към огъня. Такъв храм бил издигнат и в Некреси.

След като станал епископ на Некреси, Авив обикалял градове и села, разрушавал суеверията и призовавал хората да не изоставят християнската вяра.

За кратко време свети Авив изчистил епархията си от огнепочитанието (пиролатрията) и обърнал много перси към Христос.

Персийският владетел, който живеел в град Рехи (близо до Гори), разтревожен от успешните проповеди на светеца, заповядал да доведат при него епископа на Некрес. Изпратил войни от Реха, които завързали монаха и го повели към управника. По пътя в Икалто Авив Некрески бил пресрещнат от пратеник на блажения Симеон Дивногорецки (521 – 596 г.), почитан светец на Сирия, с когото бил приятел. Двамата светци често си пишели и поддържали връзка помежду си.

Пратеникът връчил на светия мъченик писмо от свети Симеон и неговия жезъл и му предал благословението му. Блаженият епископ Авив, като прочел писмото, се изпълнил с голяма радост и се укрепил духом за предстоящия мъченически подвиг. В Икалто Авив Некрески се срещнал и със своя събрат отец Зенон Икалто, един от учениците на свети Йоан Зедазнийски и се сбогувал с него, знаейки, че му предстои мъченическа смърт.

След като стигнал до столицата Мцхета, свети Авив помолил придружаващите го войници да му позволят да се сбогува и с отец Шио, който по това време бил в уединение в собственоръчно изкопана яма и войниците уважили молбата на блажения Авив. Той отишъл в манастира Мгвиме и се срещнал с преподобния Шио Мгвимски, който му казал: „Нека Господ ти даде сили да угасиш онзи невидим огън, който дяволът запали за тебе, за да те изкуши, защото ти, светителю, сам добре знаеш, че за да влезем в Божието царство, трябва да претърпим много страдания. Не се страхувай от нищо, защото, по думите на апостола, угнетителите са заплашени от скръб, а вие, които скърбите, сте приготвени за радост (I Петр. 4:13-17). Знай, че скърбите, които ти причиняват, ще ти донесат милост и безкрайна утеха, а тази твоя скръб ще доведе до тяхното падение и разпръскване.“

След дълъг разговор с преподобни

Цилканската катедрала, в която е гробът на св. Исе

13-те сирийски отци, между които са св. Иесей Цилкански и св. Авив Некрески

Шио свети Авив укрепнал духовно и се подготвил за предстоящата мъченическа смърт. Завели го в селището Рехи, разположено по поречието на едноименната река в северната част на Картли.

Свети Авив бил хвърлен в затвора по обвинение, че като угасил огъня, е „убил бог“. Персийският сатрап събрал много епископи, свещеници и местни управници, за да разпитат публично блажения пред всички. Събрала се голяма тълпа. Светецът отказал да приеме зороастризма и изложил непоследователността на тази вяра, цитирайки като доказателство примера за безсилието на огъня над други елементи на природата, и обвинил владетеля в идолопоклонство. Авив Некрески бил подложен на бичуване и страшни мъчения, но това не го разколебало. Свети Авив умрял мъченически, убит с камъни, а тялото му било извлечено извън града и хвърлено, за да бъде разкъсано от зверове и хищни птици, но нито животни, нито птици, нито тлението докоснали светите мощи. Тялото на блажения дълго време лежало извън града. По-късно монасите от манастира Самтависи (основан от свети Исидор Самтависки, един от 12-те) успели тайно да отнесат мощите на светеца и погребали мъченика с почести в своя храм в Самтависи.

Мощите на свещеномъченик Авив Некрески се прочули с чудотворството си и при владетеля на Картли Стефан (639-663), по молба на католикос Табор, са пренесени в храма Самтавро в Мцхета и поставени под светия олтар, където почиват и до днес. Страданията и мъченическата смърт на свети Авив били описани скоро след неговата кончина, още през VI-VII век в „Мъченичеството на Авив“. Паметта на свещеномъченика се чества на 29 ноември (12 декември).

На 12 декември 2011 г. мощите на свещеномъченик Авив Некрески са пренесени в Некреския манастир.

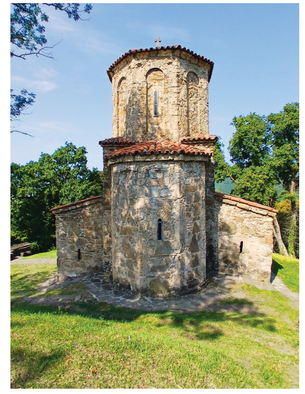
Манастирът Некреси се намира на върха на планина над Алазанската долина, на 8 км от село Кварели. Той е действащ манастир. В подножието на планината и днес се забелязват останките от древния Некрес, където през последните десетилетия се провеждат археологически проучвания.

В Некреския манастир се намира една от най-старите християнски църкви в Грузия, построена в края на IV-ти век при управлението на цар Трдат, най-големия син на цар Мириан III, малко след провъзгласяването на християнството за официална религия на Грузия. Неголямата базилика е била важен и основен духовен център на Кахетия в продължение на много векове. Храмът, малък и неугледен отвън, крие изключителни стенописи и резбовани дървени стасидии. През VI-ти век около базиликата възниква манастир, основан от един от 13-те сирийски отци, епископ Авив (Абибо) Некрески.

По-късно манастирът многократно е пострадвал от нашествията на различни завоеватели, предимно мюсюлмани. Казват, че по време на едно такова нашествие монасите заклали свине, разхвърляли труповете им около манастира и така успели да отблъснат мюсюлманите от манастира. Любопитна забележителност е, че поради

Снимки от „Некрески манастир“

особеното отношение към свинете в този манастир е прието да се дарят прасета, а на празници да се приготвят шашлици от свинско месо.

Днес в манастира Некреси се намират сгради, построени по различно време. Освен църквата от IV век, на върха се намира малка постройка от необработен камък. Отвън това необичайно здание с крипта за реликви има вид на базилика, въпреки че структурата ѝ е напълно различна. На изток от тази малка църква е катедралата „Света Богородица“, трикорабна базилика, датираща от VI -VII век, изградена от камък. През XVI век катедралата е изографисана по поръчка на кахетинския цар Леон, който заедно със своята съпруга е изобразен на южната стена на катедралата (сега стенописът е силно повреден).

Част от манастирския комплекс е и увенчана с купол квадратна църква, разположена по-ниско, на по-равна част на склона. Тази църква вероятно е от IX век. От същата епоха вероятно са и манастирската трапезария, разположена близо до куполната църква, и двуетажната сграда до катедралния хълм. По-късно, вероятно през XVII век, към нея е пристроена и висока наблюдателна кула. Манастирът Некреси разполага със собствена винарна с огромни каменни вани за мачкане на гроздето и с огромни делви, вкопани в пода за съхранение на виното.

Всички манастирски сгради са наскоро реставрирани, а територията е благоустроена. Оттам се открива прекрасна гледка към Алазанската долина.

Впрочем, тъй като пътят към манастира е тесен и горе няма място за паркиране на лични автомобили и автобуси, до разположения високо в планината манастир се качихме с един от специалните местни микробуси, които откарват посетителите до вратите на манастира и след точно определено време ги взимат и ги връщат обратно долу, в подножието на възвишението. Там е разположен друг храм и манастирски сгради, вероятно от по-ново време, в които има монашески живот с неголямо братство.

Александра КАРАМИХАЛЕВА

Следва

От стр. 1

Разговарях с него за подкаста „Мост на вярата“ – за това как се гради православно средище в католическа държава; защо унгарците свързват българите с трудолюбието на градинарите и какво е усещането да служиш в земите, където някога е проповядвал самият равноапостолен св. Методий.

– Отец Танчо, разкажете ни за Вашия личен път до Будапеща. Как се случи Вашето назначаване тук и какви бяха първите Ви впечатления от българската общност в Унгария?

– Още през 1985 г., тъй като съпругата ми е унгарка, бях изпратен от Светия Синод на 32-годишна възраст да представлявам Българската православна църква тук, при нашите сънародници в Унгария. Бях в Будапеща в продължение на пет години, след което мандатът ми изтече и ме отзоваха обратно в България. Тъй като в общността останаха с добри впечатления от моята служба – без това да звучи като самохвалство – при всяко следващо освобождаване на енорията се обръщаха към мен с молба да дойда отново.

Десет години по-късно отново ме поканиха да се върна, но тогава вече бях така добре установен в България, че отказах и Светият Синод назначи друг свещеник. Той остана тук до 2010 г.

През 2010 г., след като той беше освободен от поста, ме поканиха отново. Тъй като пазеха добри спомени и уважение към мен, църковните настоятели единодушно поискали от тогавашния Западно- и Средноевропейски митрополит Симеон: „Искаме отец Танчо!“. Пред такова доверие и признание не можах да откажа. Бях и на възраст, на която ми предстоеше пенсиониране, и реших да приема, надявайки се, че ще бъда още по-полезен на българската община. Исках и съпругата ми да се почувства в родината си, макар че на нея България повече ѝ харесваше. В началото тя много тъгуваше за Пловдив, където живеехме, и плачеше за града. Но пък тукашните българи страдаха за мен, така че се оказах между чука и наковалнята. Най-накрая и тя се успокои. Животът тук е много динамичен, понякога ти липсва простор, докато в България си бяхме като свободни птици.

И така, от 2010 г. насам съм свещеник тук. Старая се с всички сили да сея словото на нашия Господ Иисус Христос, за да пусне то дълбоки корени в душите на хората и да стигне до сърцата им. Днес отслужихме много важна света Литургия с Негово Високопреосвещенство Западно- и Средноевропейския митрополит Антоний. Смея да кажа, че сме истински честити и щастливи, че той дойде да ни донесе своята архиерейска благодат, която крепи общността. Изключително благодарни сме за всичко, което прави за нашите църковни общини, и му желаем да продължава все така да твори и да бъде полезен на Западно- и Средноевропейската епархия.

БПЦ ЗАД ГРАНИЦА

За градинарите, изградили храма в Будапеща и паметта

Разговор със ставрофорен иконом Танчо Янчев

– Какви бяха Вашите първи впечатления от тази общност?

– Първите ми впечатления бяха, че това са изключително трудолюбиви хора – градинари. Те буквално от сутрин до вечер, през цялата седмица, работеха в градините и оранжериите. За тях почти не оставаше свободно време, което да отделят за църквата. Въпреки това, доколкото им беше възможно, идваха на големите празници.

– Вие сте приемник на забележителни духовници. Какво е усещането да си наследник на такива личности и пази ли се паметта за тях, има ли архиви и спомени?

– Всичко започва от дядо Борис (бъдещият Неврокопски митрополит). Историята е изключително интересна. Навремето той е трябвало да прекара два-три дни в Будапеща, за да хване друг влак, тъй като железниците тогава не са пътували всеки ден. Решил да потърси българската общност и нейния председател. Намерил ги и попитал директно: „Имате ли си поп?“. Той тогава е бил съвсем млад монах, на около 25 – 26 години. Предложил им: „Искате ли аз да стана ваш свещеник?“. Те се съгласили веднага, но нямали нито храм, нито богослужебно място.

Всичко било организирано набързо в един голям салон в Будапеща – в една от онези величествени сгради, строени някога от кралица Елизабет с комерсиална цел. Дядо Борис обаче решил да измоли от унгарската държава терен за истинска църква, а унгарците били безкрайно благодарни на българските градинари. По онова време Австро-Унгария е силно индустриална страна, а българите са задоволявали нуждите от пресни зеленчуци на цяла Будапеща. В знак на признателност унгарските власти попитали: „Къде искате да ви дадем парцел?“. Нашите сънародници отвърнали: „Къде, ако не до зеленчуковата борса“ – това тогава е било в края на града, а днес е в централната му част. Целият този терен навремето е подарен от унгарската държава благодарение на настоятелните молби и авторитета на дядо Борис. Както споменах, Унгария е била индустриална страна, а нашите градинари са я изхранвали със зеленчуци. От чиста благодарност властите не просто отпуснали парцел, а подарили тази земя, върху която днес се издигат и църквата, и българският културен институт. Когато са ги попитали къде искат да бъде мястото, нашите предци са отвърнали: „Искаме да е там, където са хората ни“. А старата зеленчукова борса се е намирала съвсем близо – на улица „Хало“, само на около 200 метра от сегашния храм.

Именно на този терен се изгражда храмът. Събрали се 70 хиляди пенгьо, като по онова време едно унгарско пенгьо е било по-скъпо от един долар. Наели унгарски архитект, който прекарал три месеца в България, за да търси подходящ архитектурен модел. Накрая много му харесала църквата на Бачковския манастир. Проектирал храма по нейния модел и го построили изцяло от бетон за година и половина.

Всичко това е благодарение на дядо Борис. Ако не беше той и неговата огромна дейност и езикови познания, нямаше да го има този храм. Той служи тук от 1918 докъм 1929 г. и прави и невъзможното за общността ни. Макар че все още не е канонизиран за светец – въпреки че даде живота си за вярата и знаем как мъченически загина – той е блажен в сърцата ни и сме длъжни да възпроизвеждаме и пазим паметта му.

– Защо точно солунските братя са избрани за патрони на общността в Будапеща и каква е тяхната дълбока историческа връзка с унгарската земя? Почитат ли се те от унгарски народ?

– Връзката всъщност е изключително дълбока и историческа. Центърът на панонската дейност на светите Кирил и Методий е бил разположен в южната част на езерото Балатон. Тази област в древността се е наричала Панония, а самото селище днес е Залавар (Блатенски град). Там и до днес стоят останките от крепостта на славянския княз Коцел (син на княз Ростислав), който ги кани на мисия заедно с константинополския император Михаил III.

Свети Кирил, който преди това е завеждал патриаршеската библиотека в Константинопол, извиква брат си Методий и в продължение на месеци – от есента до пролетта – двамата превеждат Апостола и Евангелието. След това пристигат в Панония, където е имало компактно славянско население, и започват да проповядват на славянски език. Това обаче предизвиква сериозен отпор от страна на немското духовенство, което също е искало да завладее тези земи и да наложи немския език в богослужението. Заради притесненията и конфликтите, двамата братя заминават за Рим при папа Адриан II. Там те защитават славянските книги с прочутите думи на свети Кирил: „Слънцето не свети ли еднакво за всички?“. Папата освещава книгите и им издава официален документ (була), с който им дава право да служат на славянски език. За съжаление, в Рим свети Кирил се разболява от инфлуенца и умира едва на 42 години – той е бил с 10 години по-малък от брат си Методий.

Свети Методий обаче се завръща в Залавар, Панония, за да продължи делото им. Немското духовенство продължава да го преследва толкова жестоко, че той е принуден отново да търси закрила от папата. Тогава Рим го назначава за архиепископ на Сирмиум (днешна Сремска Митровица в Сърбия) и му дава огромен диоцез, включващ Панония и Великоморавия.

– Какви територии е обхващала Панония тогава?

– Панония е обхващала цяла Западна Унгария, Словения и части от Хърватия, а Великоморавия е стигала чак до Адриатическо море. За да спре натиска на германските духовници, папата издава цели пет були (пет указа) до епископите на Залцбург, Пасау и Великград, с които изрично им забранява да притесняват Методий. Тези документи бяха открити в архивите от унгарския историк Имре Боба.

Въпреки папските забрани обаче, германското духовенство не спира преследванията. Те дори арестуват свети Методий и го затварят под стража за две години в манастира в Елванген (Германия). Но той успява да прати съобщение по свой освободен съзатворник до папата. Щом научава, папата изпраща войници, които буквално го освобождават от затвора.

На стр. 7

Тъй като атаките срещу св. Методий не спират, по-късно учениците му намират спасение и истинско убежище в България, приети топло от светия княз Борис.

Поради тази причина унгарците знаят за това дело и го уважават. На мястото, където е бил дворецът на княз Коцел в Залавар, унгарската държава е издигнала величествен паметник в чест на светите братя Кирил и Методий. Всяка година на 24 май нашата общност, заедно с официални делегации от България и Унгария, отива там, за да отслужи молебен. Разбира се, унгарците са предимно католици и не ги почитат в същия литургичен смисъл като нас, православните, но историческата слава на светите братя в тези земи е жива и призната и до днес.

– А сега, в наше време, чувствате ли подкрепа от страна на българската и унгарската държава?

– Чувстваме я и сме изключително благодарни. Унгарците до ден днешен продължават сериозно да помагат на нашата общност и на църквата. Тъй като храмът е изцяло от бетон, с годините по конструкцията се бяха появили сериозни пукнатини. Унгарската държава отпусна осем милиона форинта за вътрешната реставрация и измазването, а след това още около десет милиона за външно боядисване и ремонт на покривите. Всичко това е тяхно дело. Извоювали сме си това уважение през годините и то е живо – в унгарската конституция българите официално сме записани като едно от 13-те признати национални малцинства. Когато в Унгария кажеш „българин“, хората веднага правят асоциация с градинарството и зеленчуците. Това почитание е наследство отпреди 100 години.

За новата модерна сграда тук – в която се намират културният център, институтът, детската градина и училището – унгарската държава отпусна колосалната сума от пет милиарда форинта (което се равнява на около 13 милиона евро). С тези средства построихме прекрасен комплекс, който ще остане за децата и бъдещите поколения. От българска държава, чрез много молби към тогавашния вицепремиер Валери Симеонов, успяхме да издействаме подкрепа от един милион евро. Българската държава ни помага с каквото може и чрез Дирекцията по вероизповеданията, особено за издръжката на свещеника тук. Не знам как ще се развият нещата в бъдеще при евентуални нови правителства, но до момента подкрепата беше огромна.

– Как лично Вие чувствате Вашата мисия сред българите в Унгария?

– Чувствам я по същия начин, както всеки свещеник, който отива на служение зад граница – призван съм да направя всичко по силите си, за да сплотя общността и да запазя етноса ни. Надявам се, че донякъде съм успял, макар че днес българите в Унгария са много малко – около 3000 души. През 1918 г. са били 70 хиляди, а след Втората световна война бройката им достига до 3000 души.

Когато идва социализмът, започват масови национализации. Отнемат им земите, имотите, техниката, обявяват ги за кулаци. Това принуждава голяма част от тях да емигрират в Австрия. До 1948 г. между Австрия и Унгария все още няма строго охранявана граница. Всички българи, които са имали възможност, разпродали каквото могат, качили се на камионите си и заминали. Заселили се в южна Виена, в провинция Долна Австрия. Тук, в Унгария, останали предимно най-бедните, които притежавали по една малка оранжерия.

Поради тази причина няма защо да се сърдим, че днес църквата не се посещава в такива големи мащаби, както в миналото. На големите празници обаче храмът винаги се изпълва. Хората се стараят да поддържат вярата си. А и тези 3000 българи, които останаха, не живеят около храма. Църквата ни днес попада в самия център на Будапеща, а сънародниците ни са разпръснати на 30 – 40 километра разстояние в различни селища. Това напълно ги оправдава за по-рядкото идване в неделните дни. Ако беше квартална църква на 500 метра, човек ще тръгне пеша, но в този натоварен трафик е много по-трудно.

– Споменахте, че българите в Унгария са пръснати и извън столицата и че тяхната численост драстично е намаляла. Каква е съдбата на останалите български духовни средища и храмове в Унгария през годините?

– Някога сме имали български общности и храмове на много места – например в Мишколц сме имали наша църква. Днес пазим ключа за един параклис извън столицата, който вътре е изключително хубаво уреден и в който навремето сме служили заедно с дядо Симеон. Но наоколо вече просто няма останали българи. В миналото тези имоти ги взимаха първо унгарците, после руснаците. Дори големи сръбски църкви в момента стоят празни и се купуват от католици и протестанти, за да не пустеят сградите. По същия начин и ние до известна степен осиротяхме откъм енориаши по места.

– Българското училище се намира буквално в църковния двор. Имате ли съвместни инициативи с него?

– Имаме, разбира се. Учителите редовно водят децата тук, в църквата. Дори най-малките от детската градина идват и искрено се радват на храма. Когато ме видят, отдалеч започват да викат: „Дядо поп, дядо поп!“. В такива моменти се умилявам и си казвам: „Кой съм аз, че да заслужа обичта на всички тези чисти души?“.

Така, между паметта за делото на солунските братя и живия спомен за българските градинари, храмът в Будапеща продължава своето плаване през времето. А неговият капитан, отец Танчо, остава на своя пост – да обединява, да пази и да напомня на сънародниците ни кои са, накъде отиват и къде винаги могат да намерят пристан.

Интервю: Александра КАРАМИХАЛЕВА

НОВА КНИГА

Книга за изкуствения интелект, която всъщност е книга за човека

С благословението на Ловчанския митрополит Гавриил излезе от печат книгата „Изкуствен интелект, трансхуманизъм и новата антропология“.

Изкуственият интелект вече не принадлежи на бъдещето. Той е част от настоящето ни. Наред с него биотехнологиите, генетичното инженерство и трансхуманистичните идеи поставят пред човечеството възможности, за които доскоро можехме само да фантазираме.

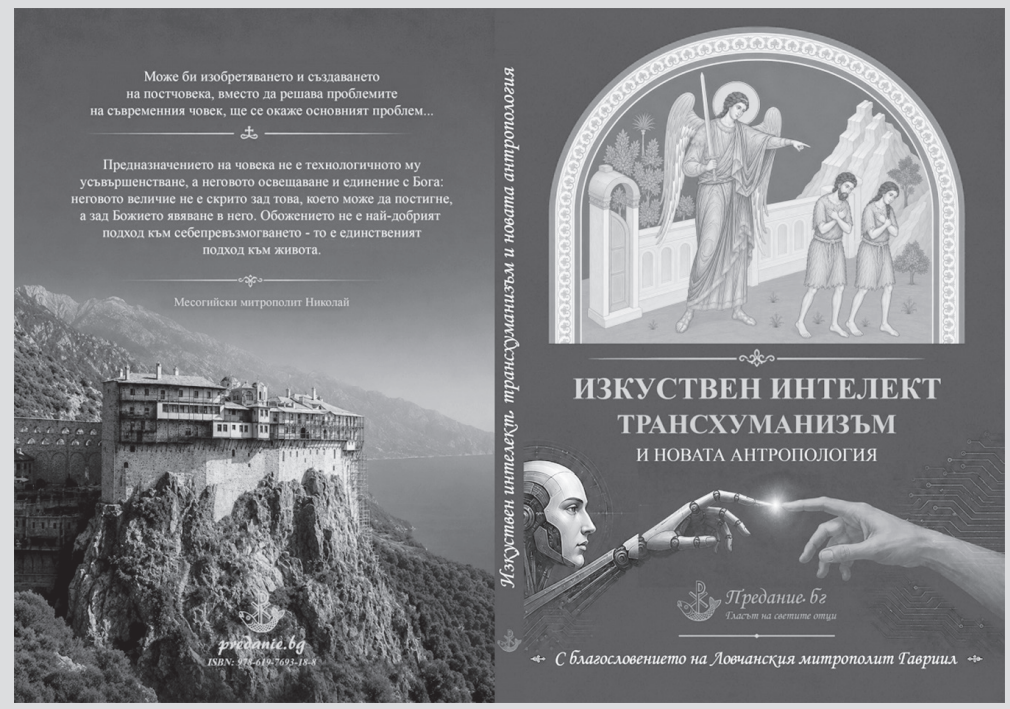
Но зад въпроса какво може да направи технологията стои един много по-дълбок въпрос: Какво е човекът? Може ли човекът да бъде „по-добрен“ чрез технологиите? Може ли разумът да бъде сведен до алгоритъм, а човешката личност – до информация? Къде е границата между лечението на човека и опита да бъде създаден „нов човек“? Какво се случва, когато стремежът към преодоляване на болестта, старостта и човешките ограничения се превърне в стремеж към преодоляване на самата човешка природа?

Новият сборник „Изкуствен интелект, трансхуманизъм и новата антропология“ разглежда тези въпроси не от позицията на страх от науката и технологиите, а през призмата на православното разбиране за човека – като личност, сътворена по Божи образ и призвана не към технологично самообожествяване, а към обожение и вечен живот в Бога. Една книга за изкуствения интелект, която всъщност е книга за човека – за неговото достойнство, за неговата свобода, за неговите граници и най-вече – за неговото истинско предназначение.

Сред авторите са Месогейският митрополит Николай, Лимасолският митрополит Атанасий, архимандрит Ефрем Ватопедски, проф. Георги Мандзаридис, Жан-Клод Ларше и др.

За повече информация и поръчки:
knigi.predanie@gmail.com,
0888 286 937

Ловчанска света митрополия

ЦЪРКОВНО ИЗКУСТВО

Иконографска и резбарска изложба в Бачковската света обител

На **20 август** в една от експозиционните зали на Бачковския манастир игуменът на манастира Величкият епископ Сионий откри 12-ия Иконографски събор. Съборът бе посветен на 633-годишнината от падането на старата българска столица Търново и заточването на последния български патриарх на Втората българска държава – патриарх Евтимий Търновски в Бачковския манастир.

Негово Преосвещенство поздрави участниците и им пожела все така успешно да претворяват в образ и релеф светите Божии подвижници, Света Богородица и благословения Йѝ Син, събитията на свещената история, бидейки истински носители на посланието на Спасението, отправено ни преди повече от 2000 години.

Епископ Сионий предаде на участниците в събора благословението и поздравленията на Българския патриарх Даниил.

На приветствието отговори председателката на Иконографското сдружение г-жа Елена Дигбоюшка. Тя благодари на епископ Сионий за всегдашната духовна подкрепа и предоставяната възможност на иконописци и резбари да изложат своите произведения пред православния народ. Г-жа Дигбоюшка обърна внимание и на възможността посетителите да се запознаят и с някои древни иконографски техники като *гранаре, гратаре, синайска позлата, пробастър* и *асист*.

Сред представените икони бе и икона на св. патриарх Евтимий, която ще бъде дарена на новоизбрания грузински патриарх Шио III. Негово Преосвещенство подари и вгради в тази икона частица от мощите на светеца, които се намират в манастира.

В програмата бяха включени лекции на проф. Павел Павлов (на 22 август от 17:00 ч.) и на гл. ас. Татяна Иванова (на 22 август от 14:00 ч.) от Богословския факултет на Софийския университет.

Дванадесетият Иконографски събор бе официално закрит на 23 август. По този повод Бачковската света обител имаше високата чест да посрещне президента на България г-жа Илияна Йотова.

Г-жа Йотова бе посрещната на входа на обителта от игумена – Величкия епископ Сионий, братя на манастира, кмета на Асеновград д-р Х. Грудев, г-н Калибацев – спомоществувател на обителта. Негово преосвещенство въведе г-жа Йотова в съборния храм и я запозна с Бачковската чудотворна икона, мощите на св. патриарх Евтимий Търновски и мястото им в живота на манастира и вярващите. В храма на президента бе подарено копие на чудотворната икона на Пресвета Богородица.

По щастливо стечение, високото посещение съвпадна с посещението в манастира на кеймбриджския хор „Иширини" („Двадесет"). Певците от Великобритания с радост изпълниха две църковни песнопения за гостите – на църковнославянски и на английски език, песенен поздрав за г-жа Йотова.

С литийно шествие президентът и игуменът, придружени от братята на манастира и хористите, се отправиха към залата на зографската изложба. В кратки слова епископ Сионий и г-жа Йотова поздравиха участниците в изложението и им пожелаха все така успешно да представят въплътената в образи православна духовност. Президентът специално обърна внимание на особената роля на майсторите на църковната живопис, която във все по-технологичното ни време остава истински и органичен път към сърцата на вярващия народ и непоклатима опора на народностния български дух.

Негово Преосвещенство епископ Сионий подари на г-жа Йотова „Бачковската манастирска грамота", посветена на учредяването на празника Прославление на мощите на св. патриарх Евтимий Търновски. Грамотата е написана на двете български азбуки – глаголица и кирилица, направили възможна православната славянска цивилизация.

Председателят на изложението г-жа Елена Дигбоюшка, благодари от името на участниците за възможността и подкрепата, предоставена им от обителта и нейния игумен Величкия епископ Сионий и подари на Бачковската обител в лицето на преосвещения епископ икона на Кръщение Христово и резбован медальон на пророк Илия.

Бачковска света обител

БНТ излъчва филма „Чудотворецът от Чепеларе"

На **22 и 23 август** (събота и неделя) от 14:15 часа БНТ1 излъчи филма „Чудотворецът от Чепеларе", посветен на отец Евстати Янков, наричан още „Родопския владика" (1886 – 1952).

За хората от родното му Чепеларе той бил закрилник и опора и днес още вярват, че бди над тях и им помага. Проповедите му били забележителни, сякаш водел хората с думи. Като енорийски свещеник и изповедник, отец Евстати извършвал благотворителност, преподавал вероучение със специален подход към всеки, обединявал хората.

Още по-велики били неговите чудеса, за които разказват спасени и изцелени, техните потомци и сродници – за 100 мъже от Чепеларе през Втората световна война, за бременната Стефана, за св. Йоан Рилски и двама мъже с име Васил и други необичайни истории...

През комунизма Църквата била отделена от държавата конституционно, имало репресии, пострадали икони, кръстове и свещеници, но отец Евстати продължил дейността си. С живота си бил пример за мъченик и духовник.

Смъртта му също била съпроводена с чудо и това не е краят.

Режисьор на филма е Марин Градинаров, сценарист - Стефан Илчевски, оператор - Мирчо Борисов.

Филмът „Чудотворецът от Чепеларе" е посветен на 140-годишнината от рождението на родопския духовник Евстати Янков, която се навършва през 2026 г. Продукцията е финансирана от Община Чепеларе в сътрудничество със Studio PSALTIR film.

ПРОДЪЛЖАВА АБОНИРАНЕТО ЗА „Църковен вестник" – 2026 г.

1 година ..... 16,00 €
6 месеца ..... 8,00 €
3 месеца ..... 4,00 €
ед. цена ..... 0,50 €

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА
СВ. СИНОД, София – 1000, ул. „Оборище" № 4
тел. 02/987-56-11 / в. 245
За абонамент: 02/980 30 16; 02/987-56-11 / в. 128
e-mail: sinizdat@gmail.com

Отговорен редактор на броя:
Александра Карамихалева

Материали се приемат в електронен формат.

Сумите за абонамент да се изпращат по банкова сметка или с пощенски запис на името на *Радослава Костадинова Младенова*, като се изписват точният адрес и пощенският код на абоната!
Банкова сметка на Синодално издателство на БПЦ:
УниКредит Булбанк – София, ул. „Алабин" № 58
IBAN BG97UNCR96601018147018, BIC код: UNCRBGSF

„Църковен вестник" съдържа свещени текстове и изображения и не бива да се използва за битови нужди.